

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
MACIEJ SZPUNAR IŠVADA,
pateikta 2019 m. gegužės 2 d.¹

Byla C-28/18

**Verein für Konsumenteninformation
prieš
Deutsche Bahn AG**

(*Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis Teismas, Austrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

(Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Reglamentas (ES) Nr. 260/2012 – 9 straipsnio 2 dalis – Kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai – Mokėjimų prieinamumas – Mokėjimas SEPA (Bendra mokėjimų eurais erdvė) tiesioginiu debetu – Bendrosios sąlygos, reikalaujančios, kad mokėtojo ir gavėjo gyvenamoji vieta arba buveinė būtų toje pačioje valstybėje narėje)

Įvadas

1. Visuotinai pripažįstama, jog pagrindinės laisvės, kuriomis pagrįsta vidaus rinka, yra nesuderinamos su reikalavimais dėl gyvenamosios vietos. Užtikrinant pagrindines laisves tiek ES teisės aktų leidėjas², tiek Teisingumo Teismas didelį dėmesį skyrė kliūčių, pagrįstų reikalavimais dėl gyvenamosios vietos, šalinimui. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas nuosekliai tvirtino, kad nacionalinės taisyklės, pagal kurias diferencijuojama remiantis gyvenamosios vietos kriterijumi, gali veikti kitų valstybių narių nacionalinių subjektų nenaudai, nes nerezidentai paprastai yra užsieniečiai³. Kadangi pagrindinių laisvių klausimas pirmiausia sprendžiamas valstybėse narėse, Teisingumo Teismo nagrinėjamos bylos dažniausiai susijusios su valstybės priemonėmis, kuriomis nustatomi (nacionaliniai) reikalavimai dėl gyvenamosios vietos.

2. Daug mažiau žinoma apie situacijas, kai privatus asmuo reikalauja, kad kitas privatus asmuo turėtų gyvenamąją vietą nurodytoje vietoje. ES teisės požiūriu tokia situacija visiškai neaiški. Ar teisėta, kad daugeliu atveju klientui, kuris gyvena ne toje pačioje valstybėje narėje, kurioje įsisteigęs bankas, neįmanoma gauti hipotekos paskolos iš to banko? Ar draudimo bendrovė gali atsisakyti apdrausti galimą klientą, gyvenantį kitoje valstybėje narėje? Bent jau neprofesionalui tokios situacijos atrodo sunkiai suderinamos su vidaus rinkos tikslu. Nors vieni sakytų, kad tokia praktika nesuderinama su vidaus rinkos, „kurioje pagal Sutarčių nuostatas užtikrinamas laisvas prekių, asmenų, paslaugų ir

¹ Originalo kalba: anglų.

² Žr., pvz., 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje 20 ir 21 straipsnius (OL L 376, 2006, p. 36).

³ Žr., pvz., 1998 m. gegužės 7 d. Sprendimą *Clean Car Autoservice* (C-350/96, EU:C:1998:205, 29 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).

kapitalo judėjimas“⁴, tikslu, kiti nurodytų tariamai esminį skirtumą tarp viešųjų ir privačių subjektų veiklos bei fakto, kad pagal pagrindinę logiką veikla teikiant viešąsias paslaugas turėjo būti reglamentuojama atsižvelgiant į pagrindines laisves, o privati veikla – į konkurencijos teisės nuostatas – bent jau iš pradžių. O visa kita buvo palikta pačiai „rinkai“.

3. Šioje išvadoje nesiekama išspręsti šios principinės diskusijos⁵. Pakanka pasakyti, kad akivaizdu, jog daugeliu atveju „rinka“ nepasiteisino susiklosčius „horizontalioms“ aplinkybėms tarp dviejų privačių asmenų, todėl ES teisės aktų leidėjas ėmėsi tam tikrų veiksmų ir apribojo privačių subjektų savarankiškumą⁶. Geriausias pavyzdys šioje srityje yra tarptinklinio ryšio paslaugų kainų reguliavimas ES⁷. Šiuo atveju ES teisės aktų leidėjas iš tikrųjų įsikišo į asmenų (t. y. tų, kurių santykiai yra asimetriški – viena vertus, telefono ryšio paslaugas teikiančios bendrovės, antra vertus, vartotojai) santykius ir tiesiogiai taikė klasikines vidaus rinkos priemones, kaip antai nediskriminavimo principą, horizontalioms situacijoms⁸.

4. Kitas ES teisės aktų leidėjų įsikišimo pavyzdys yra matomas šioje byloje – tai tarptautiniai mokėjimai Europos Sąjungoje. Todėl dar prieš tai, kai euro banknotai ir monetos tapo teisėta atsiskaitymo priemone⁹, 2001 m. gruodžio 29 d. Taryba priėmė reglamentą dėl tarptautinių mokėjimų – Reglamentą (EB) Nr. 2560/2001¹⁰, kuris vėliau buvo panaikintas Reglamentu (EB) Nr. 924/2009¹¹. Vėliau ES teisės aktų leidėjas priėmė Reglamentą (ES) Nr. 260/2012, kuriuo nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai¹². Pastarojo reglamento išaiškinimas aptariamam šioje byloje.

5. *Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis Teismas, Austrija) norėtų išsiaiškinti, ar Vokietijos geležinkelių operatorė *Deutsche Bahn Aktiengesellschaft* (toliau – *Deutsche Bahn*) gali reikalauti, kad klientų, kurie pagedauja mokėti už paslaugas tiesioginiu debetu, gyvenamoji vieta būtų Vokietijoje.

6. Šioje išvadoje aš stengiuosi įrodyti, kad atsakymas į šį klausimą turėtų būti „ne“. Mano pagrindinį argumentą galima apibrėžti taip: nereikalaujama, kad bendrovė siūlytų savo klientams susimokėti už paslaugas tiesioginiu debetu. Tačiau jei tokia galimybė buvo suteikta, ji turi būti teikiama nediskriminuojančiu būdu.

4 Žr. SESV 26 straipsnio 2 dalį.

5 Akivaizdu, kad tiesa slypi kažkur per vidurį.

6 Dėl privačių subjektų savarankiškumo ir ES teisės žr. D. Leczykiewicz, St. Weatherill „Private Law Relationships in ES Law“, (red.) D. Leczykiewicz, St. Weatherill *The Involvement of ES Law in Private Law Relationships*, Hart Publishing, Oxford and Portland, Oregon, 2013, p. 1–8, p. 3–5.

7 Žr. 2012 m. birželio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 531/2012 dėl tarptinklinio ryšio per viešuosius judriojo ryšio tinklus Europos Sąjungoje (OL L 172, 2012, p. 10).

8 Aišku, derindama teisę ES privatinės teisės srityje, t. y. iš esmės horizontaliuose santykiuose (pvz., prekybos agentai, atsakomybė už gaminius, draudimas ir, platesne prasme, vartotojų apsauga), taip pat ėmėsi reguliuoti daugelį aspektų. Tačiau, nors galutinis tikslas gali būti, kaip ir šiuo atveju, sukurti vidaus rinką (išsamiau žr. P.-Chr. Müller-Graff „Allgemeines Gemeinschaftsprivatrecht“, (red.) M. Gebauer, Chr. Teichmann, *Europäisches Privat- und Unternehmensrecht (Enzyklopädie Europarecht, Band 6)*, Nomos, Baden-Baden, 2014, p. 69–151, 43 punkte ir kituose punktuose), naudojamos ne tos pačios priemonės. Tais atvejais teisės aktų leidėjas taiko daugiau priemonių, o ne tik tiesiog perkelia tas pačias sąvokas, paprastai vartojamas kalbant apie pagrindines laisves.

9 2002 m. sausio 1 d.

10 2001 m. gruodžio 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl tarptautinių mokėjimų eurais (OL L 344, 2001, p. 13).

11 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl tarptautinių mokėjimų Bendrijoje, panaikinantys Reglamentą (EB) Nr. 2560/2001 (OL L 266, 2009, p. 11).

12 2012 m. kovo 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 260/2012, kuriuo nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai ir iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 924/2009 (OL L 94, 2012, p. 22), iš dalies pakeistas 2014 m. vasario 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 248/2014 (OL L 84, 2014, p. 1) (toliau – Reglamentas Nr. 260/2012).

Teisinis pagrindas

7. Reglamento Nr. 260/2012 1 straipsnyje „Dalykas ir taikymo sritis“ nustatyta:

„1. Šiuo reglamentu nustatomos Sąjungoje atliekamų kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais taisyklės, kai tiek mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, tiek gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra Sąjungoje arba kai vienintelis mokėjimo paslaugų teikėjas (toliau – MPT), dalyvaujantis atliekant mokėjimo operaciją, yra Sąjungoje.

2. Šis reglamentas netaikomas:

- a) mokėjimo operacijoms tarp MPT ir MPT viduje, įskaitant jų tarpininkus ar filialus, kurias jie atlieka savo sąskaita;
- b) mokėjimo operacijoms, kurios apdorojamos ir už kurias atsiskaitoma per didelės vertės mokėjimo sistemas, išskyrus tiesioginio debeto mokėjimo operacijas, kurių mokėtojas nėra aiškiai paprašęs nukreipti per didelės vertės mokėjimo sistemą;
- c) mokėjimo kortele arba panašia priemone atliekamoms mokėjimo operacijoms, įskaitant grynųjų pinigų išėmimą, nebent mokėjimo kortelė ar panaši priemonė naudojama tik informacijai, reikalingai siekiant tiesiogiai atlikti kredito pervedimus ar tiesioginio debeto į BBAN arba IBAN identifikuojamą mokėjimo sąskaitą ir iš jos operaciją, gauti;
- d) mokėjimo operacijoms, vykdomoms naudojant bet kokias telekomunikacijų priemones, skaitmeninį ar IT prietaisą, jeigu tokios mokėjimo operacijos nesibaigia kredito pervedimu ar tiesioginiu debetu į BBAN arba IBAN identifikuojamą mokėjimo sąskaitą ir iš jos;
- e) pinigų perlaidoms, kaip apibrėžta Direktyvos 2007/64/EB^[13] 4 straipsnio 13 punkte;
- f) mokėjimo operacijoms, kai pervedami elektroniniai pinigai, kaip jie apibrėžti 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/110/EB dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros^[14] 2 straipsnio 2 punkte, išskyrus atvejus, kai tokios operacijos baigiasi kredito pervedimu ar tiesioginiu debetu į BBAN arba IBAN identifikuojamą mokėjimo sąskaitą ir iš jos.

3. Jei mokėjimo schemas yra pagrįstos kredito pervedimų ar tiesioginio debeto mokėjimo operacijomis, bet turi papildomų pasirenkamų savybių ar paslaugų, šis reglamentas taikomas tik pagrindinėms kredito pervedimų ar tiesioginio debeto operacijoms.“

8. Reglamento Nr. 260/2012 2 straipsnyje „Terminų apibrėžtys“ numatyta:

„Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

1. kredito pervedimas – nacionalinė arba tarptautinė mokėjimo paslauga, kai MPT, kuriame mokėtojas turi mokėjimo sąskaitą, vadovaudamasis mokėtojo nurodymu, mokėjimo operacijos ar kelių mokėjimo operacijų lėšas iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos perveda į gavėjo mokėjimo sąskaitą;
2. tiesioginis debetas – nacionalinė arba tarptautinė mokėjimo paslauga, kurią teikiant lėšos nurašomos iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos, kai mokėjimo operaciją inicijuoja gavėjas, remdamasis mokėtojo sutikimu;

¹³ 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičianti direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 97/5/EB (OL L 319, 2007, p. 1).

¹⁴ OL L 267, 2009, p. 7.

3. mokėtojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris turi mokėjimo sąskaitą ir leidžia vykdyti mokėjimo nurodymą iš tos mokėjimo sąskaitos arba, jeigu mokėtojo mokėjimo sąskaitos nėra, fizinis arba juridinis asmuo, kuris duoda mokėjimo nurodymą į gavėjo mokėjimo sąskaitą;
4. gavėjas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris turi mokėjimo sąskaitą ir yra numatytas mokėjimo operacijos lėšų gavėjas;
5. mokėjimo sąskaita – vieno ar kelių mokėjimo paslaugų vartotojų vardu atidaryta sąskaita, naudojama mokėjimo operacijoms vykdyti;

<...>

21. sutikimas – mokėtojo išreikštas sutikimas ir leidimas gavėjui bei (tiesiogiai arba netiesiogiai per gavėją) mokėtojo MPT, pagal kurį gavėjas gali inicijuoti surinkimą nurašant lėšas iš mokėtojo nurodytos mokėjimo sąskaitos ir leidžiama mokėtojo MPT vykdyti tokius nurodymus;

<...>

26. tarptautinė mokėjimo operacija – mokėtojo arba gavėjo inicijuota mokėjimo operacija, kai mokėtojo MPT ir gavėjo MPT yra skirtingose valstybėse narėse;
- 27) nacionalinė mokėjimo operacija – mokėtojo arba gavėjo inicijuota mokėjimo operacija, kai mokėtojo MPT ir gavėjo MPT yra toje pačioje valstybėje narėje;

<...>“

9. Reglamento Nr. 260/2012 3 straipsnyje „Pasieliamumas“ nustatyta:

„1. Gavėjo MPT, kuris yra pasieliamas nacionalinėms kredito pervedimų operacijoms atlikti pagal mokėjimo schemą, pagal Sąjungos masto mokėjimo schemas taisykles turi būti pasieliamas mokėtojo per bet kurioje valstybėje narėje esantį MPT inicijuotoms kredito pervedimų operacijoms atlikti.

2. Mokėtojo MPT, kuris yra pasieliamas nacionalinėms tiesioginio debeto operacijoms atlikti pagal mokėjimo schemą, pagal Sąjungos masto mokėjimo schemas taisykles turi būti pasieliamas gavėjo per bet kurioje valstybėje narėje esantį MPT inicijuotoms tiesioginio debeto operacijoms atlikti.

3. 2 dalis taikoma tik tiesioginiam debetui, kuris prieinamas vartotojams kaip mokėtojams pagal mokėjimo schemą.“

10. Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnyje „Mokėjimų prieinamumas“ nurodyta:

„1. Mokėtojas, kuris atlieka kredito pervedimų operacijas gavėjui, turinčiam mokėjimo sąskaitą Sąjungoje, nenurodo valstybės narės, kurioje turi būti ta mokėjimo sąskaita, jei ta mokėjimo sąskaita yra pasielikiama pagal 3 straipsnį.

2. Gavėjas, kuris priima kredito pervedimų operaciją ar naudoja tiesioginį debetą lėšoms iš mokėtojo, turinčio mokėjimo sąskaitą Sąjungoje, surinkti, konkrečiai nenurodo, kurioje valstybėje narėje ta mokėjimo sąskaita turi būti, jei ši mokėjimo sąskaita yra pasielikiama pagal 3 straipsnį.“

11. Direktyvos (ES) 2015/2366¹⁵ 77 straipsnio „Prašymai dėl gavėjo ar per jį inicijuotų mokėjimo operacijų sumų gražinimo“ 1 dalyje numatyta:

„Valstybės narės užtikrina, kad mokėtojas galėtų prašyti gražinti gavėjo ar per jį inicijuotos autorizuotos mokėjimo operacijos sumą, kaip nurodyta 76 straipsnyje, per aštuonias savaites nuo dienos, kai lėšos buvo nurašytos iš sąskaitos.“

12. Reglamento (ES) 2018/302¹⁶, kuris taikomas nuo 2018 m. gruodžio 3 d., 5 straipsnyje „Nediskriminavimas dėl priežasčių, susijusių su mokėjimu“ numatyta:

„1. Kai mokėjimas atliekamas naudojant verslininko priimamas mokėjimo priemones, verslininkas netaiko skirtingų mokėjimo operacijos sąlygų dėl priežasčių, susijusių su kliento pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta, mokėjimo sąskaitos buvimo vieta, mokėjimo paslaugų teikėjo įsisteigimo vieta arba mokėjimo priemonės išdavimo vieta Sąjungoje, kai:

- a) mokėjimo operacija atliekama vykdant elektroninę operaciją kredito pervedimu, tiesioginiu debetu arba kortele grindžiama mokėjimo priemone, kurių mokėjimo prekės ženklas ir kategorija yra tie patys;
- b) autentiškumo patvirtinimo reikalavimai įvykdomi pagal Direktyvą (ES) 2015/2366 ir
- c) mokėjimo operacijos vykdomos valiuta, kurią priima verslininkas.

2. Dėl objektyviai pagrįstų priežasčių 1 dalyje nustatytu draudimu neužkertamas kelias verslininkui nepateikti prekių ar neteikti paslaugų, kol verslininkas negauna patvirtinimo, kad mokėjimo operacija buvo tinkamai inicijuota.

3. 1 dalyje nustatytu draudimu neužkertamas kelias verslininkams reikalauti mokesčio už kortele grindžiamos mokėjimo priemonės naudojimą, jei tokios priemonės tarpbankiniai mokesčiai nereglamentuojami pagal Reglamento (ES) 2015/751^[17] II skyrių, ir už tas mokėjimo paslaugas, kurioms netaikomas Reglamentas (ES) Nr. 260/2012, išskyrus atvejus, kai teisės reikalauti mokesčio už mokėjimo priemonių naudojimą draudimas ar ribojimas pagal Direktyvos (ES) 2015/2366 62 straipsnio 5 dalį buvo nustatytas valstybės narės teisės akte, kuris taikomas tai verslininko vykdomai veiklai. Tie mokesčiai neviršija verslininko patiriamų tiesioginių sąnaudų, susijusių su mokėjimo priemonės naudojimu.“

Faktinės aplinkybės, procesas ir prejudicinis klausimas

13. Ieškovė pagrindinėje byloje *Verein für Konsumenteninformation* pagal Austrijos teisę yra įgaliota imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti vartotojai.

15 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB ir 2013/36/ES bei Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB (OL L 337, 2015, p. 35).

16 2018 m. vasario 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl nepagrįsto geografinio blokavimo ir kitų formų diskriminavimo dėl klientų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos vidaus rinkoje problemos sprendimo, kuriuo iš dalies keičiami reglamentai (EB) Nr. 2006/2004 ir (ES) 2017/2394 ir Direktyva 2009/22/EB (OL L 601, 2018, p. 1).

17 2015 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/751 dėl tarpbankinių mokesčių už kortele grindžiamas mokėjimo operacijas (OL L 123, 2015, p. 1).

14. Atsakovė pagrindinėje byloje *Deutsche Bahn* yra geležinkelio bendrovė, kurios buveinė Vokietijoje ir kuri, be kita ko, klientams iš Austrijos siūlo galimybę rezervuoti tarptautinius traukinio bilietus internetu. Šiuo tikslu su vartotojais ji sudaro sutartis, pagrįstas jos vežimo sąlygomis. Tose sąlygose numatyta, kad už tinklavietėje rezervuotus bilietus galima sumokėti, pirmiausia, kredito kortele, momentiniu pervedimu arba pagal Bendros mokėjimų eurais erdvės (SEPA) tiesioginio debeto paslaugą, tačiau šis būdas taikomas tik Vokietijoje gyvenantiems klientams. Be to, kad būtų įjungta SEPA tiesioginio debeto paslauga, registruojantis taip pat reikia sutikti su mokumo patikra.

15. *Verein für Konsumenteninformation* pareiškė ieškinį dėl veiksmų nutraukimo *Handelsgericht Wien* (Vienos komercinių bylų teismas, Austrija), juo paprašė teismą nurodyti *Deutsche Bahn* atsisakyti šios nuostatos sutartyse su vartotojais, nes ji prieštarauja Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 daliai, kadangi vartotojas paprastai mokėjimo sąskaitą turi banke, įsisteigusiame jo gyvenamosios vietos valstybėje narėje.

16. 2016 m. liepos 13 d. sprendimu *Handelsgericht Wien* (Vienos komercinių bylų teismas) patenkino *Verein für Konsumenteninformation* reikalavimą, susijusį su vartotojais, kurių gyvenamoji vieta yra Austrijoje, nes ginčijama nuostata prieštarauja Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 daliai.

17. Pateikus apeliacinį skundą, *Oberlandesgericht Wien* (Vienos aukštesnysis apygardos teismas, Austrija) 2017 m. kovo 14 d. sprendimu pakeitė šį sprendimą ir atmetė *Verein für Konsumenteninformation* ieškinį, motyvuodamas tuo, kad nors Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalyje reikalaujama, kad mokėtojai ir gavėjai turėtų tik vieną mokėjimo sąskaitą, kad būtų galima atlikti nacionalinius ir tarptautinius mokėjimus pagal SEPA tiesioginio debeto paslaugą, šis reglamentas mokėjimo gavėjų neįpareigoja visais atvejais komerciniuose sandoriuose su vartotojais priimti konkrečių SEPA mokėjimo priemonių.

18. *Verein für Konsumenteninformation* apskundus šį sprendimą kasacine tvarka, *Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis Teismas) išreiškė nuomonę, kad Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalis, pagal kurią draudžiama mokėtojams ir gavėjams nurodyti valstybę narę, kurioje turi būti kitos šalies sąskaita, netaikoma mokėjimo paslaugų teikėjams, tačiau taikoma gavėjo ir mokėtojo santykiams, taigi, juos apsaugo. Nors tokia prielaida peršasi pažodžiui aiškinant šios nuostatos tekstą – būtent, kad ja tik draudžiama taikyti vietos kriterijų mokėtojo mokėjimo sąskaitai, reikalavimas, kad tiesioginiu debetu mokantis mokėtojas būtų tos pačios valstybės narės, kurioje gyvena gavėjas, rezidentas, gali suteikti papildomą prasmę tai nuostatai, nes mokėtojo sąskaita paprastai yra toje valstybėje narėje, kurioje gyvena pats mokėtojas.

19. Šiomis aplinkybėmis *Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis Teismas) 2017 m. gruodžio 20 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2018 m. vasario 17 d., nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad mokėjimų gavėjui draudžiama pagal SEPA tiesioginio debeto schemą atliekamą mokėjimą susieti su mokėtojo gyvenamąja vieta valstybėje narėje, kurioje yra ir mokėjimų gavėjo buveinė arba gyvenamoji vieta, jeigu mokėjimą taip pat leidžiama atlikti ir kitu būdu, pavyzdžiui, kredito kortele?“

20. Rašytines pastabas pateikė pagrindinės bylos šalys ir Europos Komisija, jos buvo išklaustytos per 2019 m. sausio 30 d. posėdį.

Vertinimas

21. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nori sužinoti, ar Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad gavėjui draudžiama pagal SEPA tiesioginio debeto schemą atliekamą mokėjimą susieti su mokėtojo gyvenamąja vieta arba buveine valstybėje narėje, kurioje yra ir gavėjo buveinė arba gyvenamoji vieta.

22. *Verein für Konsumenteninformation* mano, kad pagal Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalį gavėjui draudžiama priimti mokėjimus, padarytus pagal SEPA tiesioginio debeto schemą, kuriai taikoma sąlyga, kad mokėtojas gyventų valstybėje narėje, kurioje gavėjas taip pat turi savo registruotą buveinę ar gyvenamąją vietą, net jei priimami kiti mokėjimo būdai, pavyzdžiui, kredito kortele. Komisija pritaria šiai nuomonei.

23. *Deutsche Bahn* šiam požiūriui nepritaria. Ji nurodo, kad nors šio reglamento 9 straipsnio 2 dalyje reglamentuojami mokėtojo ir gavėjo santykiai, joje nenurodoma nei to, kad gavėjas turi siūlyti tiesioginį debetą, nei to, kad draudžiama reikalauti iš mokėtojo, kad šis atitiktų kitas sąlygas, jei nori mokėti tiesioginiu debetu. Pirmiausia pagal šią nuostatą nereikalaujama, kad gavėjas, pageidaujantis siūlyti mokėjimą tiesioginiu debetu, turėtų arba siūlyti jį visiems klientams, arba apskritai nesiūlyti. Iš tiesų iš šios nuostatos aišku, kad norėdamos naudotis tiesioginio debeto schema sutarties šalys turi dėl to susitarti. Tik tokiu atveju gavėjui būtų draudžiama reikalauti, kad tiesioginiam debetui naudojama mokėjimo sąskaita būtų tam tikroje valstybėje narėje.

Dėl Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalies – gavėjo pareigos

24. Remiantis Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalimi, „gavėjas, kuris priima kredito pervedimų operaciją ar naudoja tiesioginį debetą lėšoms iš mokėtojo, turinčio mokėjimo sąskaitą Sąjungoje, surinkti, konkrečiai nenurodo, kurioje valstybėje narėje ta mokėjimo sąskaita turi būti, jei ši mokėjimo sąskaita yra pasiekama pagal [šio reglamento] 3 straipsnį“.

25. Pagrindinės šios nuostatos sąvokos yra teisiškai apibrėžtos to paties reglamento 2 straipsnyje. Vadinasi, kredito pervedimas – tai mokėjimo paslauga, kai mokėjimo paslaugų teikėjas, kuriame mokėtojas turi mokėjimo sąskaitą, vadovaudamasis mokėtojo nurodymu, mokėjimo operacijos lėšas iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos perveda į gavėjo mokėjimo sąskaitą¹⁸. Savo ruožtu tiesioginis debetas yra mokėjimo paslauga, kurią teikiant lėšos nurašomos iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos, kai mokėjimo operaciją inicijuoja gavėjas, remdamasis mokėtojo sutikimu.

26. Būtų galima teigti, kad remiantis tik Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalies tekstu *Deutsche Bahn* nesiėlgė neteisėtai. Iš tiesų *Deutsche Bahn* nereikalauja, kad jos klientai, pageidaujantys naudotis tiesioginio debeto schema, turėtų savo mokėjimo sąskaitą konkrečioje valstybėje narėje.

27. Vis dėlto šis klausimas nėra toks paprastas. Kaip sieksiu įrodyti, yra įtikinamų argumentų, susijusių su aptariamo reglamento kontekstu ir tikslais¹⁹, kurie rodytų, kad Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalis gali būti aiškinama kitaip.

28. Reglamentas Nr. 260/2012 buvo priimtas kaip projekto sukurti Bendrą mokėjimų eurais erdvę (SEPA), kurioje būtų teikiamos bendros mokėjimų paslaugos visoje Europos Sąjungoje, pakeičiančios dabartines nacionalines mokėjimų paslaugas, taikomas euru grindžiamiems mokėjimams, dalis. Siekiant užtikrinti visapusišką perėjimą prie ES masto kredito pervedimų ir tiesioginio debeto eurais

¹⁸ Žr. Reglamento Nr. 260/2012 2 straipsnio 1 punktą.

¹⁹ Remiantis suformuota Teisingumo Teismo jurisprudencija, aiškinant ES teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet ir į jos kontekstą bei teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus ir, be kita ko, į šio akto priėmimo aplinkybes (žr., pavyzdžiui, 2018 m. balandžio 17 d. Sprendimo *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, 44 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

schemų, šiame reglamente nustatyti techniniai ir komerciniai reikalavimai, skirti integruotai elektroninių mokėjimų eurais rinkai sukurti, „kurioje tarp nacionalinių ir tarptautinių mokėjimų nebūtų skirtumų“²⁰. Tie reikalavimai turėtų būti taikomi SEPA mokėjimams, tiek tarptautiniams, tiek nacionaliniams, remiantis tomis pačiomis pagrindinėmis sąlygomis ir tomis pačiomis teisėmis bei pareigomis, „nepaisant to, kur Sąjungoje jie vykdomi“²¹.

29. Nors pagrindinis Reglamento Nr. 260/2012 tikslas yra sukurti techninius ir komercinius reikalavimus kredito pervedimams ir tiesioginiam debitui siekiant sukurti bendras mokėjimų paslaugas Europos Sąjungoje, o tai reiškia, kad jis pirmiausia susijęs su gavėjais, šiame reglamente taip pat atsižvelgiama į mokėtojus ir, konkrečiau tariant, tam tikru mastu – į gavėjų ir mokėtojų santykius. Todėl Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalis, kuri atrodo tarsi *svetimkūnis* šio reglamento sistemoje, konkrečiai taikoma šiems gavėjų ir mokėtojų santykiams²². Šiuo atveju aukšto mokėtojų apsaugos lygio reikšmė, ypač tiesioginio debeto operacijų atveju, yra pabrėžiama šio reglamento preambulėje²³.

30. Visiems žinoma aplinkybė, kad daugeliu atvejų Europos Sąjungoje asmens gyvenamoji vieta sutampa su jo arba jos mokėjimo sąskaitos vieta. Atrodo, kad tai aksioma, kuriai nereikia papildomų įrodymų. Todėl reikalavimas, kad mokėtojas gyventų tam tikroje valstybėje narėje, prilygsta nurodymui, kurioje valstybėje narėje turi būti jo mokėjimo sąskaita. Beje, kaip teisingai pabrėžia *Verein für Konsumenteninformation*, reikalavimas, kad vartotojas, norintis sumokėti tiesioginiu debetu, apsigyventų Vokietijoje, laikytinas netgi dar didesniu apribojimu negu (tik) mokėjimo sąskaitos atsidarymas Vokietijoje.

31. Todėl atrodytų, kad *Deutsche Bahn* taikoma praktika prieštarauja Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 daliai.

32. Vis dėlto siekdama pateisinti savo taikomą praktiką *Deutsche Bahn* pateikia du argumentus. Pirmas, ši bendrovė tvirtina, kad reikėtų atsižvelgti į Reglamento 2018/302 nuostatas ir esmę. Antra, *Deutsche Bahn* mano, kad jos praktika pateisinama dėl tariamo poreikio atlikti mokumo patikras. Išnagrinėsiu šiuos du argumentus vieną po kito.

Reglamentas 2018/302

33. *Deutsche Bahn* puikiai žino, kad Reglamentas 2018/302 šioje byloje netaikomas.

34. Šis reglamentas taikomas nuo 2018 m. gruodžio 3 d.²⁴, todėl jis šioje byloje netaikytinas *ratione temporis*. Jis taip pat netaikytinas *ratione materiae*, nes šio reglamento 1 straipsnio 3 dalis, siejama su Direktyvos 2006/123 2 straipsnio 2 dalies d punktu, netaikoma transporto paslaugoms. Be to, Reglamento 2018/302 9 konstatuojamojoje dalyje pripažįstama, kad diskriminavimas gali pasireikšti ir transporto paslaugų sektoriuje, visų pirma parduodant keleivinio transporto bilietus. Šioje konstatuojamojoje dalyje nurodomi keturi reglamentai, kuriais reglamentuojami transporto sektoriaus klausimai, iš jų trijuose yra nuostatos, konkrečiai draudžiančios pilietybe ar gyvenamąja vieta pagrįstą diskriminaciją, kalbant apie galimybę naudotis transportu: Reglamente (EB) Nr. 1008/2008²⁵,

20 Žr. Reglamento Nr. 260/2012 1 konstatuojamąją dalį.

21 Žr. Reglamento Nr. 260/2012 1 konstatuojamąją dalį.

22 Vokietijos aukštesnysis apygardos teismas netgi nurodė, kad ši nuostata skirta vartotojų apsaugai. Žr. *Oberlandesgericht Karlsruhe*, 2018 m. balandžio 20 d., 4 U 120/17, 10 punktas ir paskesni, *MultiMedia und Recht (MMR)*, 2018, p. 611.

23 Žr. Reglamento Nr. 260/2012 32 konstatuojamąją dalį, kurioje taip pat kalbama apie „aukšto lygio vartotojų apsaugą“.

24 Žr. Reglamento Nr. 2018/302 11 straipsnio 1 dalį.

25 2008 m. rugsėjo 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl oro susisiekimo paslaugų teikimo Bendrijoje bendrųjų taisyklių (OL L 293, 2008, p. 3). Žr. 23 straipsnio 2 dalį: „Nedarant poveikio 16 straipsnio 1 dalies taikymui, oro susisiekimo paslaugų, teikiamų iš oro uosto, esančio valstybės narės teritorijoje, kuriai taikoma Sutartis, oro susisiekimo kainos ir oro susisiekimo tarifai, nustatyti visuomenei, taikomi nediskriminuojant klientų dėl pilietybės ar gyvenamosios vietos arba dėl oro vežėjo agento ar kito bilietų pardavėjo įsisteigimo vietos Bendrijoje“. Išskirta mano.

Reglamente (EB) Nr. 1177/2010²⁶ ir Reglamente (ES) Nr. 181/2011²⁷. Dėl ketvirtojo reglamento, Reglamento (EB) Nr. 1371/2007²⁸, kuriame kalbama apie geležinkelių keleivių teises ir pareigas geležinkelių transporto sektoriuje, Reglamento 2018/302 9 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad „ketinama tuo tikslu artimiausiu metu iš dalies pakeisti <...> [R]eglamentą (EB) Nr. 1371/2007“.

35. Vis dėlto *Deutsche Bahn* mano, kad aiškinant Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalį vis tiek reikia atsižvelgti į Reglamentą 2018/302, kad būtų išvengta prieštaravimų ir neatitikimų taikant antrinę ES teisę.

36. Šiuo atžvilgiu *Deutsche Bahn* tvirtina, kad Reglamento 2018/302 5 straipsnyje yra išsamūs nurodymai, ar (ir kada) leidžiama diskriminacija dėl gyvenamosios vietos. Remiantis šio reglamento 5 straipsnio 1 dalimi, kai mokėjimas atliekamas naudojant verslininko priimamas mokėjimo priemonės, verslininkas netaiko, be kita ko²⁹, skirtingų mokėjimo operacijos sąlygų dėl prižasčių, susijusių su kliento gyvenamąja vieta, kai mokėjimo operacija atliekama vykdant elektroninę operaciją kredito pervedimu, tiesioginiu debetu arba kortele grindžiama mokėjimo priemone, kurių mokėjimo prekės ženklas ir kategorija yra tie patys³⁰ ir autentiškumo patvirtinimo reikalavimai įvykdomi pagal Direktyvą (ES) 2015/2366³¹. *Deutsche Bahn* tvirtina, kad būtent tie autentiškumo patvirtinimo reikalavimai³² yra neįvykdyti šioje byloje, t. y. galima taikyti diskriminaciją dėl gyvenamosios vietos.

37. *Deutsche Bahn* požiūriu, kadangi šioje byloje (jeigu jai būtų taikomas Reglamentas 2018/302) pagal šio reglamento 5 straipsnį būtų galima taikyti diskriminaciją dėl gyvenamosios vietos, tokią diskriminaciją būtų galima taikyti ir pagal Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalį. Todėl Teisingumo Teismas turėtų aiškinti Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalį taip, kad pagal ją leidžiama diskriminacija dėl gyvenamosios vietos.

38. Manęs neįtikina nuoroda (ir galimos susijusios neigiamos analogijos) į Reglamentą 2018/302 šioje byloje³³.

39. Reglamentas 2018/302 yra pavyzdys, kai ES teisės aktų leidėjas konkrečiau nurodė kriterijus, pagal kuriuos nustatomos sąlygos, draudžiančios taikyti nevienodą vertinimą, pagrįstą mokėtojo gyvenamąja vieta (arba, kitaip tariant, leidžiama nevienodai vertinti). Toks standartas taikomas Reglamento 2018/302 taikymo srityje ir tik šio reglamento taikymo srityje. Jis susijęs su geografinio blokavimo ypatumais, kurie visiškai nepanašūs į tiesioginio debeto mokėjimo ypatumus. Jei ES teisės aktų leidėjas būtų norėjęs sukurti tokius pačius standartus, taikomus SEPA tiesioginio debeto mokėjimams Reglamento Nr. 260/2012 taikymo srityje, jis būtų galėjęs taip ir padaryti. Tačiau tame reglamente nėra aiškios abipusės nuorodos į kitus tekstus, kaip antai į Reglamentą 2018/302, todėl, manau, sudėtinga derinti sąvokas, juolab kad šiuo atveju kalbama apie horizontalius dviejų privačių asmenų santykius. Tokiomis aplinkybėmis dar labiau sustiprėja įsitikinimas, kad ES teisės aktų leidėjas jau atsižvelgė į visus interesus ir juos patikrino, ir nėra pagrindo tuo abejoti.

26 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl jūrų ir vidaus vandenų keliais vykstančių keleivių teisių, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 (OL L 334, 2010, p. 1). Žr. 4 straipsnio 2 dalį: „Nedarydami poveikio socialiniams tarifams, vežėjai ar bilietų pardavėjai plačiai visuomenei siūlo sutarties sąlygas ir tarifus tiesiogiai ar netiesiogiai nediskriminuodami galutinio vartotojo dėl jo nacionalinės priklausomybės arba dėl vežėjų ar bilietų pardavėjų įsisteigimo Sąjungoje vietos“.

27 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl miesto ir tolimojo susisiekimo autobusų transporto keleivių teisių, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 (OL L 55, 2011, p. 1). Žr. 4 straipsnio 2 dalį: „Nedarydami poveikio socialiniams tarifams, vežėjai plačiai visuomenei siūlo sutarties sąlygas ir tarifus tiesiogiai ar netiesiogiai nediskriminuodami galutinio vartotojo dėl jo pilietybės arba dėl vežėjų ar bilietų pardavėjų įsisteigimo Sąjungoje vietos“.

28 2007 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas dėl geležinkelių keleivių teisių ir pareigų (OL L 315, 2007, p. 14).

29 Taip pat dėl prižasčių, susijusių su kliento pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta, mokėjimo sąskaitos buvimo vieta, mokėjimo paslaugų teikėjo įsisteigimo vieta arba mokėjimo priemonės išdavimo vieta Sąjungoje.

30 a punktas.

31 b punktas. Ir kai mokėjimo operacijos vykdomos valiuta, kurią priima verslininkas (c punktas).

32 Žr. Direktyvos 2015/2366 97 straipsnį.

33 Reikėtų pabrėžti, kad atsižvelgdamas į *Deutsche Bahn* rašytines pastabas Teisingumo Teismas pagal Procedūros reglamento 61 straipsnio 1 dalį paragino bylos šalis posėdyje apsvarstyti galimos Reglamento 2018/302 reikšmės klausimą. Apie save galiu pasakyti, jog po posėdžio įsitikinau, kad nereikėtų svarstyti šio reglamento taikymo šioje byloje.

40. Taigi darau išvadą, kad į Reglamentą 2018/302 nereikėtų atsižvelgti, nors to reikalauja *Deutsche Bahn*, aiškinant Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalį. Nuorodos į Reglamentą 2018/302 ir atitinkamos analogijos kur kas labiau klaidina, negu veda teisingu keliu.

Išimty, taikomos vykdant gavėjo pareigas

41. Galiausiai norėčiau panagrinėti klausimą, ar galėtų būti pateisinami mokėjimų laisvės apribojimai, draudžiami Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalyje, kitaip tariant, ar įmonė gali nukrypti nuo Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalies reikalavimų.

42. *Deutsche Bahn* atkreipia dėmesį į piktnaudžiavimo ir nemokėjimo riziką, susijusią su tiesioginio debeto mokėjimu. Teigiama, kad tokia rizika yra didelė, kai, kaip pagrindinėje byloje, SEPA sutikimą klientas tiesiogiai išreiškia gavėjui, nesikišant kliento ar gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui. Iš tiesų, taikant kitus mokėjimo būdus, mokėjimo paslaugų teikėjas priimtų kliento mokėjimą tik tokiu atveju, jei būtų galima tikėtis gauti mokėjimą. Ir priešingai – jei mokama tiesioginiu debetu, pats gavėjas turi įvertinti riziką, kad klientas gali nesumokėti. Pirmiausia savo pareigą įvykdo gavėjas – išduodamas bilietą. Vadinasi, gavėjas prisiima riziką, kad mokėtojas nesumokės.

43. Taigi *Deutsche Bahn* mano, kad turi būti sudaryta galimybė atlikti mokumo patikrinimus. Tokias paslaugas siūlančios įmonės paprastai veikia nacionaliniu lygiu. *Deutsche Bahn* pabrėžia, kad paprasčiausiai ne visose SEPA erdvės šalyse yra įmanoma vienodomis sąlygomis patikrinti mokumą. Patikrinti Austrijoje gyvenamąją vietą turinčių klientų mokumą yra 15 kartų brangiau, palyginti su klientais, kurių gyvenamoji vieta yra Vokietijoje. Jeigu gavėjas turėtų pritaikyti savo kliringo sistemas ir sąsajas taip, kad galėtų atsižvelgti į visoje SEPA erdvėje vykdomas mokumo patikras, jis patirtų nemenkų finansinių sąnaudų. Dėl šių išlaidų tiesioginis debetas dažnai tiesiog būtų ekonomiškai neperspektyvus, todėl niekas jo nebesiūlytų. ES teisės aktų leidėjas negalėjo to norėti.

44. Be to, *Deutsche Bahn* nurodo, kad kai kurie gavėjai SEPA erdvėje nepajėgs šio kreditingumo patikrinimo integruoti į mokėjimo būdą, kurį taiko pats operatorius, ir daugelyje valstybių narių nebus galima to padaryti ekonomiškai priimtinais sąlygomis. Joks operatorius neteiks informacijos apie kreditingumą SEPA lygiu. Kai kurios SEPA valstybės narės negalės gauti jokios informacijos arba gaus tik dalinę informaciją apie kliento kreditingumą. Todėl gavėjas negalėtų tinkamai sumažinti rizikos, kad tie klientai nesumokės pagal SEPA tiesioginio debeto schemą, ir, jei būtų reikalaujama siūlyti tiesioginio debeto mokėjimo galimybę klientams, įsisteigusiesiems tose šalyse, gavėjas sąmoningai prisiimtų neprognozuojamą riziką. Be to, dėl skirtingų mokėjimo įpročių ir (arba) klientų lūkesčių skirtingose SEPA valstybėse susidarytų labai skirtingos išlaidos išigyjant informaciją apie klientų mokumą, todėl galėtų būti neekonomiška vienoje valstybėje narėje suteikti prioritetą tiesioginiam debetui, palyginti su kitais ne tokiais brangiais mokėjimo būdais.

45. Nors suprantu *Deutsche Bahn* pateiktus ekonominius argumentus, teisės požiūriu negaliu sutikti su jos argumentavimu.

46. Nei Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalis, nei jokia kita šio reglamento nuostata nepateisina šių argumentų. Aš tikrai neskatinčiau Teisingumo Teismo ieškoti galimo pateisinimo šio reglamento tekste (numanomai prieštaraujant galimam ES teisės aktų leidėjo, kuris kitu atveju būtų nagrinėjęs šią temą, ketinimui).

47. Suprantu, kad Reglamento Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalyje reikia atsižvelgti į įvairius interesus mokėtojų ir gavėjų santykiuose, kai kalbama apie mokėjimą tiesioginiu debetu. Kad ir koku aspektu nagrinėtume šią nuostatą, ji neturi išimčių. ES teisės aktų leidėjas atliko savo darbą ir gali savo nuožiūra keisti bet kurią nuostatą, jei nuspręstų, pavyzdžiui, kad nuostatos yra neveiksmingos.

48. Argumentas, kad komercinėje praktikoje nėra sukurta vidaus rinka skolininkams registruoti ir kreditingumui įvertinti, pats savaime negali pateisinti nagrinėjamo reikalavimo dėl gyvenamosios vietos. Beje, toks argumentavimas pavojingai priartėja prie visiškai ekonominio argumento, taikomo keturių laisvių kontekste. Šis argumentas neturi pagrindo. Kaip žinoma, valstybės narės negali remtis visiškai ekonominiais argumentais, iškeldamos juos aukščiau už viešojo intereso argumentus. Be abejonės, horizontalių aplinkybių atveju *viešajam* interesui pavojaus nekyla, nes *privatūs* interesai paprastai yra ekonominio pobūdžio. Vis dėlto nepakanka tik nurodyti, kad nėra sukurta vidaus rinkos skolininkams registruoti.

49. Tiesa, gali būti bendrovių, kurios linkusios komerciniais ar kitokiais sumetimais, nors yra gavėjos, nesiūlyti mokėtojams galimybės mokėti tiesioginiu debetu. Tai visiškai teisėta remiantis Reglamente Nr. 260/2012 9 straipsnio 2 dalimi. Iš tiesų ši nuostata taikoma tik tuomet, kai nusprendžiama pasirinkti priimti mokėjimą tiesioginiu debetu. Tokiomis aplinkybėmis negali būti jokio diskriminavimo. Jei atsitinka taip, kad, užuot siūlęs diskriminuojančius mokėjimo būdus, gavėjas nusprendžia apskritai nesiūlyti konkretaus mokėjimo būdo, tuomet tai laikytina ekonomikos realija, kurią reikės priimti.

Išvada

50. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, Teisingumo Teismui siūlau taip atsakyti į *Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis Teismas, Austrija) pateiktą prejudicinį klausimą:

2012 m. kovo 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 260/2012, kuriuo nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai ir iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 924/2009, iš dalies pakeisto 2014 m. vasario 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 248/2014, 9 straipsnio 2 dalį reikia aiškinti taip, kad gavėjui draudžiama pagal Bendros mokėjimų eurais erdvės (SEPA) tiesioginio debeto schemą atliekamą mokėjimą susieti su mokėtojo gyvenamąja vieta valstybėje narėje, kurioje yra ir gavėjo buveinė arba gyvenamoji vieta.